

Hun husker stadig navnene på alle sine musiklærere her i landet. Privatfoto

Hun havde håbet at møde Alfred Christensen

I starten af 1990'erne boede russiske Kristina Kosmina med sin familie i Holstebro, for at den unge pige kunne få den bedst mulige klaverundervisning. I sidste uge, 21 år efter den oprindelige ankomst, vendte hun tilbage for at vise, hvad hun kan.

KULTUR

Af Stine Kjærside

stkj@berlingskemedi.dk

HOLSTEBRO: Hele Kristina Kosminas barndom i Danmark findes i en sort mappe. En af den slags med mange plastiklommer, der alle er fyldt helt op. Fyldt op med koncertplakater, beviser for stipendier, fonde hun har modtaget og artikler, der omtaler hende som et »musikalsk vidunderbarn.«

Det er hun ikke længere. Hun er stadig et musikalsk vidunder, men nu er hun voksen, og hun tænker tilbage på dengang, hun som lille pige ankom til Holstebro.

Året var 1991, og Kristina Kosmina var syv år gammel. Sammen med sine forældre

var hun flygtet fra Sovjetunionen kort før styrets fald.

»Det var min far, der fik det hele ordnet,« siger hun på en blanding af engelsk og fransk. »Han ville give os et bedre liv, end det vi havde i Rusland. Og han ville sørge for, at jeg fik den bedst mulige uddannelse i forhold til musikken.«

Kristina Kosmina begyndte at spille klaver, da hun var fire år gammel i Skt. Petersborg. Inspirationen kom fra hendes far, der var amatørmusiker og havde en stor passion for at komponere. Det gik hurtigt op for faren, at hans datters evner ved de sorte og hvide tangenter var helt ekstraordinære. Længe inden hun blev teenager, spillede hun musik, der var avanceret nok til folk, der søgte ind på konservatoriet. Nærmest før hun lærte

at læse og skrive, kunne hun transponere noder.

Hun har kun varme minder om Holstebro. Folk var venlige og åbne, og den lille russiske familie fik masser af hjælp til at begynde et nyt liv. Blandt andet fra Alfred Christensen, musikhandleren, der lejede familien et godt klaver, så hun kunne fortsætte med at øve.

»Jeg kan ikke huske hans ansigt. Det er så mange år siden. Men jeg husker hans venlighed og hans musikbutik. Den dag i dag er jeg ham meget taknemmelig, fordi han hjalp mig videre i min musikkarriere,« siger hun og fortæller, at hun håber, hun kan møde ham igen, nu hun er tilbage.

Da det går op for hende, at Alfred Christensen gik bort i 1996, bliver hun stille et øjeblik.

»Er det rigtigt? Åh nej. Det er jeg virkelig ked af. Han var en god mand.«

De bedste år

Kristina Kosmina fik undervisning på Holstebro Musikskole af lærere, som hun husker med glæde, og gav mange koncerter. Rigtig mange koncerter. Over hele Danmark. Den sorte mappe gemmer på koncertplakater fra Holstebro, Silkeborg, Randers, Ishøj, Aalborg og mange andre steder. Til daglig gik hun i skole på Birkelundskolen, da hun først lærte at tale og skrive dansk, og hun legede med børnene fra de andre lejlighejder i skolegade. De syntes, det var sjovt, at den russiske pige, der knapt kunne nå pedalerne på de dyre klaverer, var noget nær en verdenssensation. Det

danske sprog har hun glemt nu, men hun læser det stadig.

»Årene i Holstebro var de bedste år i min barndom,« siger hun med et stort smil.

Hun mener det. Men alle gode ting har en ende, forlyder det jo. Det gjaldt også tiden i Holstebro.

Få år efter deres ankomst til Danmark, blev Kristina Kosminas forældre skilt, og den unge pige flyttede til Hjørring sammen med sin far. Den dag i dag bor hendes mor stadig lidt uden for Aalborg.

Men koncertlivet i Hjørring var ikke lige så aktivt, og den russiske far og hans lille pige følte sig isolerede, og faren var bekymret for hendes musikuddannelse. I den sorte mappe er også kopier af breve på de dyre klaverer, var noget til diverse instanser, i håbet

om at få permanent ophold i Holstebro. Men de kunne ikke komme tilbage til Holstebro af forskellige årsager, selv om de gerne ville. Så med et tungt hjerte rykkede de rødderne op igen og flyttede til Manchester. Derefter til Tyskland. Så til Polen. Så tilbage til Rusland. Altsammen i et forsøg på at få den bedste undervisning, så Kristina Kosmina kunne blive en så god pianist som muligt.

Tanken om at kunne komme tilbage til Rusland var rar for den nu endnu mindre familie, men landet var ikke det samme længere. Kristina Kosmina endte i Schweiz, hvor hun bor i dag, og er i gang med sin anden master-uddannelse i musikpædagogik. Udover det underviser hun i klaver og rejser verden rundt for at op-

træde. Det er også derfor, hun var tilbage i Holstebro. Hun gav en koncert på Musikskolen - arrangeret af en af dem, der kendte hende fra dengang.

»Det er meget specielt at komme tilbage. Det er lidt som at læse en bog, man allerede har læst og godt kender, men den er helt anderledes denne gang,« siger hun.

Folker stadig venlige, og her er stadig rart at være. Kristina Kosmina husker bestemte gader og bygninger, og ikke mindst mennesker. Men det vigtigste af dem alle er her ikke. For seks år siden døde Kristinas far i Rusland.

»Min fars største drøm var, at jeg skulle vende tilbage her til. Så det er også meget følelsesladet at være tilbage. Jeg har virkelig gode minder herfra,« siger Kristina Kosmina.

Hun har været i flere af de danske medier - blandt andet avisen her, Politiken, Berlingske, BT og Familiejournalen. Foto: Johan Gadegaard

I dag er hun 33 år og bor i Schweiz, hvor hun lever af musikken. Foto: Johan Gadegaard

Kristina Kosmina kom med sine forældre til Holstebro som flygtning i 1991. Privatfoto-familiejournalen. Foto: Johan Gadegaard